

θείας μετὰ τοῦ βασιλέως, ἀντιπρόσωπος ὢν τῆς ἑλληνικῆς Αὐλῆς μᾶλλον ἢ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τοῦτο ἐξηρέθισεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸν Λόρδον Βηκονσφίλδ καὶ τὸν Μαρκήσιον Σαλιφθούρη, δικαιομένους νὰ νομίζωσιν ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔπρεπε νὰ θεωρήσῃ τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τῶν συνόρων ὡς δευτέρου, συναγωνιζομένη μετὰ τῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἵνα ἀντικόψῃ τὰς προόδους τῶν Σλάβων πρὸς νότον τοῦ Αἴμου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παραιτηθῇ τῶν ἰδίως ἀφορώντων τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον αἰτημάτων. Ἡ ἐν Βερολίῳ συμπεριφορὰ τοῦ κ. Δεληγιάννη ἦτο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰς βλέψεις τῆς πλειονοψηφίας τῶν Ἑλλήνων, ὅτινες πολλὴν ἀποδίδουσι σπουδαιότητα εἰς τὰ πράγματα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἡ δὲ ἐντελής ἀδιαφορία τῆς Ἀθηναίας Κυβερνήσεως πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν ἀπέβλεπε τὴν ἐδαφικὴν αὐξήσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐξέπληξε δικαίως τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Προέ-

πει ἄρα ν' ἀποδοθῇ ἡ συμπεριφορὰ αὕτη εἰς ἰδιαιτερόν τινα συμβιβασμὸν (compromis) μετὰ τοῦ πρέσβεως κ. Σαβουρώφ καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου; Περὶ τούτου οὐδὲν θετικὸν γνωρίζομεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ καταγγελία τῆς διαγωγῆς τοῦ κ. Δεληγιάννη ἐγένετο ἐν Λονδίῳ, ἡ δὲ θύρα τῶν ὑπουργῶν τῆς Ἀνάσσης ἔμεινε κλειστὴ πρὸς τὸν αὐλικὸν ἀπεσταλμένον (délégué courtisan). Εἰς ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περιορίζονται αἱ εἰδήσεις ἡμῶν, θέλομεν ὁμῶς παρακολουθήσει μετὰ προσοχῆς τὸ ζήτημα τοῦτο, εἰς ὃ αἱ παροῦσαι περιστάσεις παρέχουσιν ὄντως ἔκτακτον σπουδαιότητα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος περιοριζόμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος ἔχει ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν κατηγοριῶν τούτων μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Δεληγιάννη. Ὁρθῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Θράκης» ὅτι: «Οἱ μὲν ἄρχοντες καὶ αἱ κυβερνήσεις παρέρχονται, ἐνῶ μένει ὁ τιμωρὸν τὰ παραπτώματα αὐτῶν λαός.»

